

Alfredo M. Bonnano:

- Anarchisti a akcia
- Kto sú anarchisti?

*vychádza ako prvé číslo spravodaja
anarchonihilizmu, kontrakultúry a umeleckej dekadencie*

**DYNAMIT
VŠETKÝM**

August 2022

Pokiaľ existuje nejaká nemenná vlastnosť anarchistov, potom môžu byť charakterizovaní ako tí, ktorí sa nenechajú odradiť temnými stránkami triedneho boja a nenechajú sa zlákať sľubami moci.

Bude vždy ťažké, ak nie nemožné, nájsť súdruha, ktorý ustúpil moci. Môže sa to stať v dôsledku mučenia alebo fyzického utrpenia, nikdy však v dôsledku dlhodobej represie alebo straty srdca. V anarchistoch sa nachádza niečo, čo ich ochraňuje pred tým, aby sa nechali zastrašiť, niečo, čo podporuje ich optimizmus aj v najťažších momentoch histórie. Niečo, čo im umožňuje dopredu sa tešiť na výsledky triedneho boja a neobzerat' sa na chyby, ktoré sa stali v minulosti.

Revolučná práca anarchistov nikdy nesmeruje výlučne k masovej mobilizácii, na druhú stranu sa použitie istých (zaručených) metód môže stať podnetom pre podmienky načrtnuté v minulosti. Aktívna menšina anarchistov nie je len otrokom počtov, ale pôsobí na realitu používajúc vlastné myšlienky a akcie. Je tu zrejme vzťah medzi týmito dvoma myšlienkami a nárastom v organizácii, pričom prvé priamo neimplikuje druhé.

Vzťah s masou nemôže byť úplne usporiadaný ako niečo, čo musí pretrvávajú počas plynutia času, to znamená nekonečný rast a odpor proti útokom vykorisťovateľov. Tento vzťah musí mať redukovaný, špecifický rozmer, ktorý má podobu útoku a netvorí len zadný boj.

Organizačné štruktúry, ktoré môžeme ponúknuť, sú obmedzené časom a priestorom. Sú to jednoduché asociatívne formy, dosiahnuteľné v krátkom čase. Inak povedané, ich cieľom nie je organizovanie a obrana celej vykorisťovanej triedy pomocou rozsiahlej organizácie, ktorá ju povedie bojom od začiatku do konca. Nemali by byť zaťažené ideológiou, ale mali by obsahovať základné prvky, na ktorých sa všetci zhodnú: sebariadenie a sebakontrolu v boji, permanentný stret, útok na triedneho nepriateľa.

A ešte dva dôležité body vo vzťahu anarchistickej menšiny a nás: delenie triedy vytvorenej kapitálom a rastúci pocit impotencie, ktorý jednotlivec získava z určitých foriem kolektívneho boja.

Malé akcie sú vždy kritizované ako nevýznamné a smiešne oproti rozsiahlej štruktúre, akou je kapitalistická moc. Bolo by ale chybou snažiť sa napraviť nedostatky „malých akcií“ tým, že im budeme oponovať prostredníctvom vzťahu založeného na kvantite radšej ako rozširovať malé akcie, ktoré by mohli ostatní jednoducho opakovať. Stret je významný a presný pre veľkú komplexnosť nepriateľa, ktorý ho konštantne modifikuje za účelom udržiavania konsenzu. Konsenzus závisí na jemnej sieti sociálneho vzťahu na všetkých úrovniach. Aj najmenšie narušenie ho poškodzuje v miere, ktorá ďaleko presahuje limity samotnej akcie. Ničí to jeho image, jeho program, mechanizmus, ktorý produkuje sociálne zmierenie a vratkú rovnováhu v politike.

Každá drobná akcia, vykonaná aj keď len niekoľkými súdruhmi, je v skutočnosti veľkým aktom subverzie. Jej význam ide ďalej za mikroskopický priestor, ktorý pokryje, aby sa stala skôr orientačným bodom, ako symbolom.

V tomto zmysle často hovoríme o povstaní. Môžeme začať stavať svoj boj takým spôsobom, že sa môžu objaviť okolnosti, ktoré spôsobia revoltu a latentný konflikt sa môže vyvinúť a tiež preniesť do popredia. Týmto spôsobom sa vytvoril kontakt medzi minoritou anarchistov a špecifickou situáciou, kde sa môže vyvinúť boj.

Vieme, že veľká časť súdruhov nezdíela tieto ideí. Niektorí nás obviňujú, že sme kvôli svojej analytickosti nemoderní, iní, že nevidíme, že okolnosti popísaného boja len predkladajú zámery moci, a argumentujú tým, že obzvlášť dnes, v ére elektroniky, nie je možné hovoriť o revolte.

Ale my sme tvrdohlaví. Veríme, že aj dnes, v ére počítačov, je stále možnosť sa búriť.

Je stále možné preniknúť monštrum pomocou pichnutia. Ale musíme opustiť stereotypné predstavy obrovského a masového boja aj koncept nekonečného nárastu hnutia, ktoré je príliš dominantné a kontroluje všetko. Musíme vyvinúť precíznejší a podrobnejší spôsob uvažovania. Musíme vidieť realitu takú, aká je a nie takú, akú si ju predstavujeme. Keď budeme postavení pred situáciu, musíme mať jasnú predstavu reality, ktorá nás obklopuje, triedneho stretu, ktorý takúto realitu reflektuje a zaistiť si dôležité prostriedky, aby sme podľa toho mohli jednať.

Ako anarchisti máme modely intervencie a ideí, ktoré majú veľkú dôležitosť a význam pre revolúciu, ale tie za seba nehovoria. Nie sú bezprostredne zrozumiteľné, a preto ich musíme vyjadriť činom, nestačí ich len jednoducho vytvárať.

Veľké úsilie zaistiť si prostriedky potrebné pre boj, by malo pomôcť ujasniť si naše ideí, pre seba aj pre tých, ktorí s nami prídu do kontaktu. Redukovaná predstava týchto prostriedkov, taká, ktorá imituje sama seba na obyčajný stret informácií, nesúhlas a vyjadrenie zásad, je jasne neadekvátne. Musíme ísť ďalej a pracovať v troch smeroch: spájať sa s masou (s jasnosťou a ohraničením presných požiadavkov boja), jednať s revolučným hnutím (v práve zmienenom subjektívnom zmysle), zostavovať špecifické organizácie (fungujúce pre prácu s masou a činnosť vnútri revolučného hnutia).

A potrebujeme pracovať v tomto smere veľmi tvrdo.

Insurrection, september 1989

Proti akým falošným predstavám anarchisti bojujú?

Proti reformizmu, ktorý chce vyriešiť sociálne problémy úpravou zákonov, činnosť politických strán, parlamentov, vyhlasovania volieb, referendum, atď.

Proti humanitarizmu, ktorý volá po zaistení mieru a bezpečia pre ideálneho človeka, ale nijako sa konkrétne nestavia proti triednym nepriateľom.

Proti zásade nenásilia, ktoré zbavuje vykorisťovaných práva na spravodlivé násilie, ktoré je ich jediným prostriedkom k dosiahnutiu svojho oslobodenia.

Proti vlastenectvu, ktoré podporuje absurdnú predstavu o prednosti vlastnej zeme pred ostatnými, zatiaľ čo faktom zostáva, že vykorisťovaní nemajú žiadnu vlasť, ale sú bratmi vykorisťovaných na celom svete.

Proti militarizmu, ktorý ospravedlňuje funkciu armády a jej falošný nárok na to, že bráni vlasť.

Proti rasizmu, ktorý považuje časť ľudskej rasy za podradnú.

Proti mužskému šovinizmu, ktorý redukuje ženy na sexuálne objekty.

Proti feminizmu, ktorý sám seba uväzňuje vo vákuu mužského šovinizmu naruby.

Proti voleným zástupcom, ktorí oddeľujú vykorisťovaných od princípu priamej akcie.

Proti hierarchii, ktorá človeka vychováva smerom k sociálnej stratifikácii.

Proti poslušnosti, ktorá potláča všetku individualitu.

Proti autorite, ktorá bráni samostatnému vývoju jednotlivca.

Proti progresivizmu, ktorý je modernou verziou evolucionizmu a tvorí tak ideologickú zásterku reformizmu.

Proti ekonomizmu, ktorý považuje ekonomiku za stredobod dejín triedneho vykorisťovania.

Proti odborárstvu, ktoré je priamym produktom ekonomizmu a tým pádom obmedzuje triedny boj na obyčajné zlepšenie podmienok na pracovisku. Anarchosyndikalizmus, cez všetky svoje revolučné prehlásenia, zapadá do obmedzenej reformistickej škatuľky.

Čo chcú anarchisti dosiahnuť?

Zrušenie štátu, vlády, kapitalizmu, rodiny, armády, väzenia, blázincov a všetkých foriem moci, ktorá využíva zákon k donucovaniu ostatných. Preto anarchisti odmietajú akýkoľvek druh robotníckeho, či socialistického štátu a rovnako tak akúkoľvek formu diktatúry proletariátu.

Zrušenie súkromného vlastníctva pôdy, výrobných prostriedkov, materiálov, strojov, tovární a všetkého, čo je nutné k zaisteniu prežitia.

Zrušenie námezdnéj práce a obmedzenie pracovného procesu na nutné minimum, ktoré budú organizovať skupiny jednotlivcov, združujúcich sa na základe svojich vlastných schopností a potrieb, rovnako ako vzájomného pochopenia.

Nahradenie modelu tradičnej rodiny spoločným životom, ktorý bude vychádzať z princípov lásky, vzájomnej spriaznenosti a skutočnej sexuálnej rovnosti.

Organizácia života, ktorá sa bude zakladať, podobne ako výroba, na slobodnom združovaní. Formy takéhoto združovania sa budú líšiť tým, akým účelom budú slúžiť, aké záujmy budú brániť a aké vzťahy budú nadväzovať. Celok týchto organizácií sa bude združovať na lokálnom princípe a budú ho tvoriť skupiny komún. Tieto skupiny budú postupne rozširovať svoje vzťahy pokiaľ prostredníctvom revolúcie nedosiahnu maximálnej možnej rozlohy oslobodených oblastí a nevytvoria veľkú federáciu.

Slobodné vzdelanie, ktoré sa zameria na prebudenie individuálnych schopností jednotlivca, ktorý sa uplatní v slobodnej spoločnosti do tej miery, do ktorej sa slobodná spoločnosť realizuje.

Šírenie ateizmu a protináboženskej propagácie, pretože problémy ako náboženstvo by len obmedzovali naplnenie celkového oslobodenia.

Dovŕšenie sociálnej revolúcie, pokiaľ nebude zrušená všetka nadvláda človeka nad človekom.

Prostriedky, ktoré anarchisti chcú použiť

Určitá forma anarchistickej organizácie, ktorá sa skladá z aktívnej menšiny uvedomelých jednotlivcov, ktorí sú spojení osobne aj politicky a ich cieľom je nabádať vykorisťovaných, aby sa organizovali za účelom revolúcie.

Vytvorenie federácie rôznych anarchistických skupín, ktoré sa budú združovať na zlepšenie koordinácie svojej vlastnej činnosti bez toho, aby zmenili svoj špecifický charakter. Takéto spojenectvá sa budú naväzovať pomocou neformálnych federatívnych dohôd.

Propagácia prostredníctvom kníh, brožúr, novín, letákov, graffiti, atď., ktoré budú slúžiť na demaskovanie zámerov vládnucích štruktúr a varovanie pred nebezpečenstvom, ktorému čelia vykorisťovaní. Okrem toho táto propagácia osvetlí charakter anarchistov a ich boje. Okrem iného odsúdia poslušnosť a rezignáciu, čím bude nabádať vykorisťovaných, aby sa búrili.

Boj za zlepšenie životných podmienok – napriek tomu, že nie sme reformisti, tak si uvedomujeme bezprostrednosť našej situácie (mzda, bývanie, zdravie, vzdelanie, zamestnanie, atď.) a teda aj boj za jej zlepšenie. Zlepšenie týchto podmienok však anarchisti nepovažujú za konečný cieľ. Namiesto toho nabádajú vykorisťovaných, aby si túto formu boja osvojili a zdokonalili schopnosti sebaorganizácie a odmietanie jednaní cez zástupcov. Tieto schopnosti sú totiž nepostrádateľné k rozvinutiu metód priamej akcie vo všetkých ďalších oblastiach.

Násilná forma boja, ktorou si spolu s vykorisťovanými uvedomíme význam sociálnej revolúcie. Útok proti triednemu nepriateľovi (štát, vláda, kapitál, cirkev, atď.) musí nutne byť násilný, pretože v opačnom prípade by sa jednalo o neplodný protest, ktorý by znamenal opakované upevnenie triednej nadvlády. Tento útok môže mať formu:

- a) izolovaných útokov proti jednotlivým štruktúram alebo ľudom zodpovedným za útlak
- b) povstaleckého útoku, ktorý spraví určitá menšina
- c) masového povstaleckého útoku
- d) masového revolučného útoku

Každý z týchto bodov, začínajúc tým prvým, môže a nemusí vytvoriť podmienky, ktoré povedú k ďalšiemu bodu. Politické a ekonomické analýzy môžu túto možnosť s istými obmedzeniami predpovedať, ale nemôžu poskytnúť absolútnu odpoveď: akciu je možné otestovať len tak, že ju spravíme. Morálne ospravedlnenie násilného boja nájdeme v samostatnom akte útľaku tak, ako ho praktikujú mocenské štruktúry už storočia.

Proti komu anarchisti bojujú?

Proti štátu ako centralizovanej organizácii moci vo všetkých oblastiach (správnej, finančnej, politickej, vojenskej, atď.)

Proti vláde, ktorá je výkonným orgánom štátu a ako taká je zodpovedná za vykorisťovanie, dozor, represiu, atď.

Proti kapitalizmu, ktorý určuje nemenný charakter, výrobných vzťahov a je udržiavaný plánmi a činnosťou jednotlivých kapitalistov, ktorí na tom v tomto zmysle nesú polovicu.

Proti jednotlivým častiam štátu a kapitálu. Inými slovami proti polícii, súdom,

armáde, škole, novinám, televízii, odborom, veľkým nadnárodným firmám, atď.

Proti rodine ako základnému stavebnému kameňu štátnej organizácie.

Proti svetu politiky a tým pádom proti politickým stranám (a to všetkým), parlamentu, ako to prejavu buržoáznej demokracie a proti politickej ideológii, ktorej cieľom je zamaskovať skutočné sociálne problémy.

Proti fašistom a všetkým ich represívnym nástrojom, ktorých štát a kapitál využíva.

Proti cirkvi a náboženstvu, ktorí tvoria mocných spojencov útlaku.

Proti armáde, ktorú štát a kapitál používa ako ozbrojenú zložku proti ľuďom.

Proti väzeniu, ktoré stelesňuje inštitucionalizáciu útlaku tých najchudších zástupcov vykorisťovaných tried.

Proti blázincom, ktoré utláčajú jedincov s odlišnou identitou.

*Alfredo M. Bonanno: „What are anarchists?“
Elephant Editions: London. 2006.*

